SAYI: 31
15 KURUŞ

ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Gene Autry

5.

ARKASI VAR

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK ECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl:I - Cilt:2 - Sayı:31

22 Nisan 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Hikaye

MERT DELİKANLILAR

(Pythias Kral Dionysius'un sarayında mahpustur. Arkadaşı Damon Pythias'ın affedilmesi için kırala yalvarır. Fakat Dionysius kararının katî olduğunu söyler.)

DİONYSİUS'UN SARAYINDA

Pythias — Ölümden korkmuyorum, ey kıral!.. Fakat ölmeden evvel bir dileğim var.

Dionysius — Eğer yerine getirilmesi elimde ve arzularımın aksine değilse istediğini yaparım. Ölmek üzere olanlara ilâhlar merhamet duyarlar. Kıralla da aynı şekilde hareket etmek düşer.

Pythias — Dileğim şudur: Bana müsade et ölmeden evvel bir kere daha ailemi göreyim. Onlara karşı olan sevgimden ötürü bunu istiyorum.

Dionysius — Fakat sen buradan çok uzakta oturuyorsun, Pythias. Tam seni esir aldığım, hapsettiğim zaman tekrar memleketimden gitmene müsaade edeceğimi nasıl zannediyorsun?. Hayır delikanlı!. Sana itimat edemem. Seni bırakırsam belki bir daha hiç göremem. Nöbetçi!. Bunu hapse at!.

Pythias — Tekrar döneceğime dair size namusum üzerine söz veriyorum.

Dionysius — Bir düşman sözünün ne kıymeti vardır. Bir kere hapisten çıktıktan sonra senin nerede olduğunu ne bileyim.

Damon — Birşey söylememe müsaade eder misin ey kıral Dionysius! Eğer o dönünceye kadar onun yerine hapiste yatmağa razı olursam arkadaşımın gitmesine müsaade eder misin?

Dionysius — Onun döneceğini nereden biliyorsun delikanlı? Böyle bir teklifte bulunmadan evvel iyice düşünmeni tavsiye ederim.

Damon — Pythias namusu üzerine söz verdikten sonra daha ne düşüneyim? Çünkü o hiçbir zaman sözünden dönmez.

Dionysius — Eğer dönmezse onun yerine ölmeğe razı mısın? Şurasını da iyi bil ki Dionysius sözünün eridir: Eğer Pythias dönmezse onun yerine seni muhakkak idam ettirirm. Bunu iyice anladın, değil mi?

Damon — Anladım. Eğer Pythias üç hafta zarfında dönmezse onun yerine ölmeğe hazırım.

Dionysius — Arkadaşı yerine üç hafta hapis yatmağa ve gecikirse onun yerine ölmeğe razı olan birine tesadüf ettiğimden dolayı cidden hayret ediyorum. Pythias evine gidebilirsin. Fakat şartı biliyorsun. Üç hafta zarfında döneceğine söz veriyor musun?..

Pythias — Söz veriyorum Kıral Dionysius!, Ah Damon! Senin bu iyiliğine nasıl teşekkür edeceğim? Sana bir centilmen sözü veriyorum. Üç hafta zarfında muhakkak geleceğim ve sen serbestliğe kavuşacaksın.

ÜÇ HAFTA SONRA
DAMON KIRAL DİONYSUİSUN HUZURUNDA

Dionysuis — Ey, delikanlı, arkadaşın Pythias nerede?

Damon — Bilmiyorum, fakat şunu söyliyebilirim ki eğer hayatta ise muhakkak buraya gelmek üzeredir.

Dionysius — Demek ona hâlâ itimat ediyorsun?

Dionysius — Yarına kadar gelmezse onun yerine öleceğini bildiğin halde dahi yine ona inanıyor musun?

Damon — Bunu bildiğim halde yine onun sözüne inanıyorum. Herhalde beklenmedik bir olay onu geciktirmiş olmalı.

Dionysius — Belki de kendi canını arkadaşınınkinden daha çok seviyordur delikanlı!. Müteessirim. Fakat yarın idam edileceksin.

(Bu esnada içeriye bir asker girer ve Dionysius'la görüşür.)

Asker — Efendimiz!, Dışarıda hemen sizi görmek istiyen biri var.

Dionysius — Pekâlâ... İçeri al!.

(Kapı açılır ve Pythias girer. Üstü başı paramparçadır. Bacakları, eli, yüzü kan içerisindedir.)

Damon — Pythias!.. Kardeşim!

Dionysius — Pythias!, Seni göreceğimi asla ümit etmiyordum.

Pythias — Efendimiz dönmekte biraz geciktiğimden dolayı çok müteessirim. Fakat bu elimde olmıyan sebeplerden ileri geldi.

Dionysius — Seni artık görmiyeceğimi zannediyordum delikanlı.. Hattâ Damon'a yarın senin yerine ölmeğe hazırlanmasını emrediyordum. E anlat bakalım neye geciktin?

Pythias — Çok evvel yola çıkmıştım. Sahile geldiğim zaman hava çok bozuktu. Deniz fırtına ile kabarmıştı. Fakat mutlaka dönmem lâzım geldiğini düşünerek herşey göze aldım ve kayığımla denize açıldım. Hem yelkeni açtım. Hem kürek çekiyordum. Fakat dalgalar öyle müthişti ki kayığa su dolmağa ve rüzgâr kayığı başka istikamete sürüklemeğe başladı. Yanıma yiyecek de almamıştım. İki gün iki gece böylece denizle, fırtına ile pençeleştim. Nihayet sahile çıktım. Fakat bilmediğim bir yerdi. Yön tayin ederek buraya doğru yürümeğe başladım. Bir ormana geldim. Hava karanlıktı. Geç kalmak korkusu, arkadaşım Damon'un benim yerime ölmesi düşüncesi beynimi kemiriyordu. Son kuvvetimi topladım. Gece vakti ormanda yürümeğe başladım. Dallar, dikenler bacaklarıma, ellerimi, yüzümü parçalıyordu. İki gündür ağzıma birşey koymamıştım. Fakat verdiğim sözü yerine getirmek azmi beni hâlâ ayakta tutuyordu.

Yolda vahşi hayvanlarla karşılaştım. Velhasıl başıma gelmedik kalmadı. Nihayet gelebildim. Beni asıl yoran, bitiren bu tehlikeler değil geç kalmak korkusu idi. Damon hesabıyerime burada kalmıya raz. olmana korkuyordum. Gerçekten benim mahıydın.

Damon — Pythias. Senin döneceğini biliyordum. Bir dakika ondan şüphe etmedim. Sana nasıl itimat ettiğimi Kıral Dionysius söyliyebilir.

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Teknisyen ve işçiler Siedliska'yı terkedeli bir hayli zaman oluyor. Artık yapacak işleri kalmamış: Elektrik santrali de üç haftadanberi çalışmaya başlamıştı. Kullanma suyu ve kanalizasyon mükemmel işliyor, Galetski henüz monte edilmemiş makineleri yerlerine takdırıyor, işe yaramıyan eşyaları depoya kaldırtıyordu. Nehrin kıyısında elli metre karalik bir yüzme havuzu hazırlanmıştı.

Bu günler Grey'in ilk zafer günleriydi.

Hodern "Kartallar Yuvası" memleket havacılığının yükselmesini sağlayacak on beş genci, yerleştirebilmek için bütün hazırlıklarını tamamlamış bulunuyordu. Okul, atölyeler, hangarlar uçaklar ve uçuş esnasında lâzım olabilecek elemanları içinde bulunduruyordu. Orada ne yoktu ki: Spor sahaları, yarış pistleri, yüzme havuzları, at koşu yerleri, eskrim ve jimnastik salonları, tenis ve futbol sahaları. Son günlerde kadroya dahil olan dört makinist ve onlardan iki gün sonra ilk defa alana inen altı uçak, okulun hazırlıklarını her bakımdan tamamlamıştı.

Bina da yepyeni olmuştu. Bozuk yerleri tamir edilmiş ve sonra da güzel bir badana yapılmış. Oldukça geniş olan binada iki yatakhane, bir yemek salonu, bir kütüphane, müdür odası, müstahdeme ait kısımlar Grey'in yatak odası ve çalışma salonu bulunuyordu. Bina sanki bu işi için inşa edilmişti. Her şey o kadar uygundu ki.

Fabrikanın ince düdüğü o günde her zamanki paydosu ilân etmişti. İşçiler günün verdiği yorgunluğu gidermek üzere şantiyeyi terketti-ler.

Yemekte, Gry'in masasında, Galetski'den başka Stenson'un tavsiyesiyle buraya alınan yeni Müdür Diewolski'de bulunuyordu. Muhabbetin neşeli bir anında Galetski'nin "Sıhhatinize" diyerek şarabını içmesi üzerine Grey:

— Sıhhatimize ve ilk derslerimizin muvaffakiyeti temennisiyle, diye ilâve etti ve kadehini bir hamlede boşaltıverdi.

Kısa bir sessizlikten sonra lâfı açan Diewoulski olmuştu:

— Fakat talebeyi nereden bulacaksınız onu bilmiyorum halâ, dedi.

— Yarın aramaya çıkıyorum, diye cevap verdi. Talebe bulmak kadar kolay şey yok; Fakat ben seçme talebe istiyorum. Bunun için talebelerimi kendim seçeceğim. Daha on gün müddetim var. Hemen otomobile atlar giderim. Hem bu arada zevkli bir tatil yapmışta olurum.

— Bu işe pek aklım ermedi ama talebeleri yoldan toplamıyacaksınız herhalde.

— Tam tersi. Yoldan toplayacağım. Benim yanımda en zevkli tatillerini geçirecekler. Onları futbol sahalarına, havuzlara, bahçelere saliverecek; onlara avlar, yürüyüşler yaptıracağım. Göreceksiniz onları bu usulle nasıl tanıyacak ve seçeceğim.

— Yapacağınız bu işler, bu büyük okulumuzun yanında pek ehemmiyetsiz birşey gibi geliyor bana, dedi Galetski.

— Ehemmiyetsiz mi. Hayır. Bilâkis çok mühim. İşte bunun için on günlük bir zaman ayırdım. Okulumuzun çok değerli elemanlara ihtiyacı vardır, fakat asıl mesele bunları diğerlerinin arasından seçip çıkartmakta kalıyor. Bunu yapabilmek için biraz yorulacağız muhakkaktır.

Dievulski Grey'i bakışlariyle bir kere daha süzdü. Başlangıçtan beri ona fazla hayalperest bir adam nazariyle bakıyordu. Şimdi de talebeyi bu şekilde seçmek istemesi kendisin çok tuhaf gelmişti. Grey'in bu okulu kurmaktaki faydasının ne olacağını kestiremiyordu. Bütün gelirini böyle saçma bir fikir uğruna feda eden görülmüş müdür acaba? Bunların cevabını Grey, kalın kalın sesiyle birkaç cümlede veriver-mişti:

— Yarın gidiyorum! dedi. Dersler bu ayın 26 sında başlayacak. Bay Dievulski, ayın 25 inde 15 gencin bütün ihtiyaçlarını karşılayacak durumda olmanızı istiyorum.

SIRA TALEBEYE GELDİ

Şöseinin yakasını bırakmıyan ağaçlar onun iki yanında biribirlerini takibederek dizilmiş gidiyor. Otomobil, ağaç kümelerini delip geçebilen güneş ışınlarının altından geçerken zaman zaman parıldıyordu.

Güneş yavaş yavaş kaybolmak üzereydi. Etrafı bir sessizlik kapladı; zaman zaman havayı titreten klakson sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Tekerleklerin ardından bir toz bulutu çıkıp yükseliyor.

Hız iğnesi yükseliyor: 80... 85... Nihayet 90 ı gösteriyor Direksiyan hafif bir harketiyle araba büyük virajlar dönüyor, Karşı istikametten bir otomobil geliyor; fakat daha epey uzakta. Grey, biraz keyifsiz olmakla beraber gaza da iyice basıyor.

Güneş ufukta geniş pembelikler bırakarak kayboluyor, Gökyüzü hüzünlü bir hal alıyor...

Grey, yola çıkalı altı saat olmuştu. Titrek güneş ışıkları altında titreşen, geniş dallı ağaçların arasından geçerken temiz çam kokusu ciğerlerini doldurduyordu. Kalbindeki ümit ve ne-

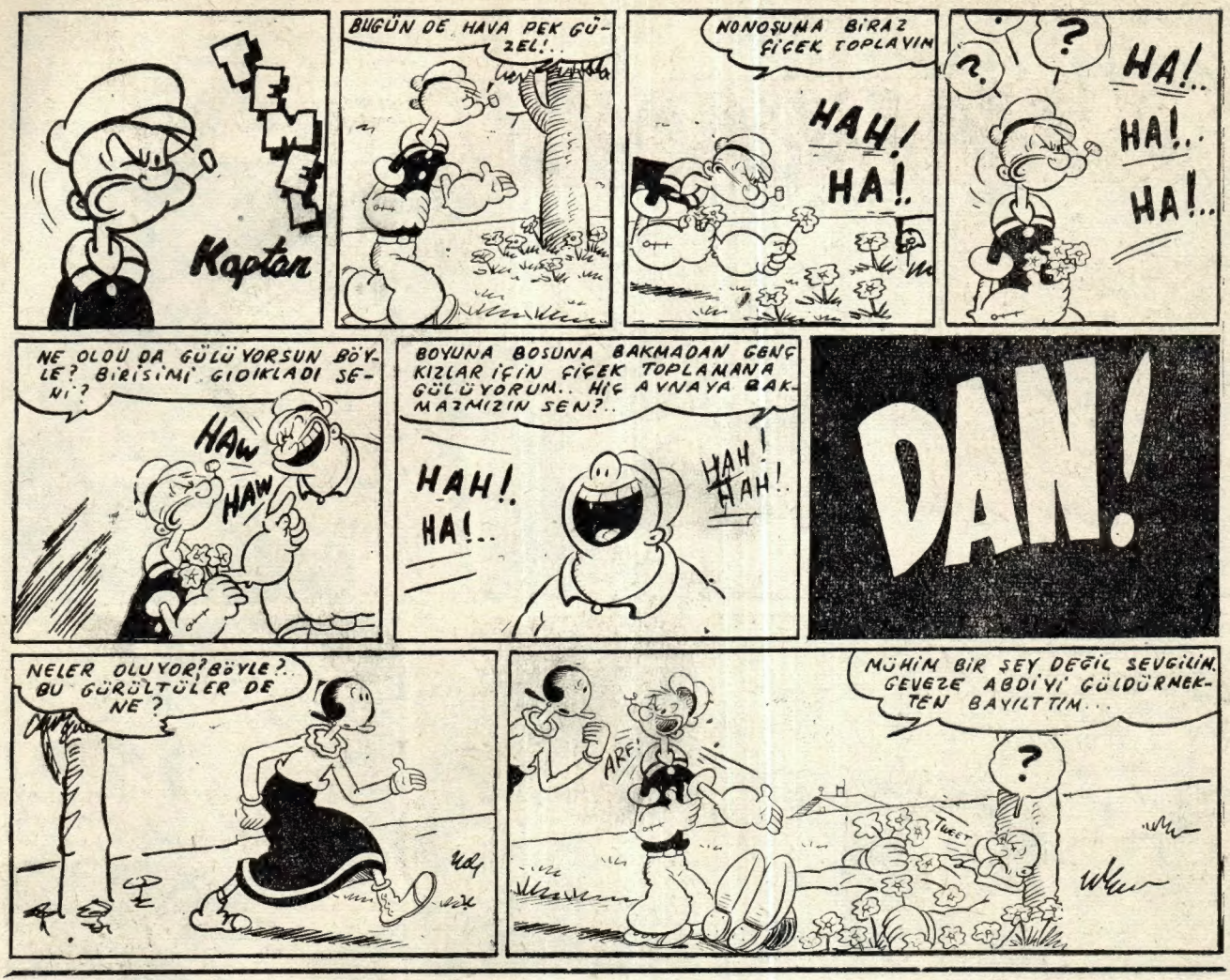

şe dalgaları gözlerinden taşıyordu adeta...

— Şu toprak ne güzel şeydir, diye düşünüyordu. Hele bir de altındaki böyle doksan kilometre hızla giden bir araba olduktan sonra kartallar yuvasına talebe bulmk için bir sürü meraya atılmaki ne zevkli olur.

Akşamın karanlığı yavaş yavaş inmeğe başlamış, yeşil çayırları mat bir siyahlık kaplamaya yüz tutmuştu.

Grey önünü görebilmek için otomobilinin farlarını yakmaya mecbur kamıştı.

Gece, koyu karanlığını yeryüzüne salıvermekte gecikmedi. Parlak yıldızlar da gökyüzünde yerlerini alıverdiler.

Gry, geceyi geçirmek için bir yer aramak düşüncesiyle otomobilini durdurdu. Lomza'dan kırk kilometre uzakta bulunuyordu. Ormanın içindeki kestirme yoldan giderek Lomza'ya kısa bir zamanda ulaşabilecekti. Derhal harekete geçti. Bulduğu dar keçi yolundan güçlükle ilerliyordu. Otomobilin ışığı altında parıldıyan sıra sıra ağaç gövdeleri bir mabedin dehlizindeymiş gibi geliyordu ona.

Arabasını hırpalamamak için mümkün olduğu kadar yavaş ilerliyordu. Bu bozuk yoldan geldiğine öyle pişman olmuştu ki... Birkaç yüz metre sonra tekerlekler de bir kumluğa saplanıp kaldı. Bu dar yoldan geriye dönmek te imkânsızdı.

— İşte şimdi mahvoldum' diye söylendi kendi kendine.

Çok fazla yorulduğunu ve yola devam etmenin imkânsızlığını sezmişti. Otomobilini münasip bir yere bırakarak geceyi ormanda geçirmeye karar verdi. Hava sâkin ve ılıktı. "Karşı istikametten bir araba falan gelmezse mesele yok, diye mırıldanırken yanında duran, kendisini bu yalnış yola sevkeden krokiye sert sert bakıyordu.

— Tamam! dedi. Burada kalacağım mecburen.

Motoru durdurarak arabadan indi. Fakat o ne?... Ağaçların arkasında birtakım gölgeler dolaşıyordu. Grey derhal silâhına sarıldı. Gölge kayboluverdi birden.

— Hayal mi görüyorum acaba? diye düşündü.

Nihayet bu sırrı çözemeden arabasının çamurluğuna oturarak yemeğini yemeye koyuldu.

Farların ince ve hafif ışığında bir sürü ufak böcekler oynaşıyor, dönüyor, dönyorlar. Yoldan geçen bir arabanın sesi buralara kadar uzanıyor.

(Arkası var)

Mert Delikanlılar

Baştarafı (3üncüde)

Mekteptenberi seninle arkadaş değil miyiz?

Pythias — Fakat senin kıymetini, şimdiki kadar hiçbir zaman takdir etmemiştim.

Dionysius — Bugünlerde sizler gibi iki arkadaşa pek az rast gelinir. Bir kıral için ölüm ve hayat pahasına birbirine itimat eden kimseler görmek cidden güzel bir manzaradır. Pythias!. Eğr benim şahsıma ve memleketime karşı koyamıyacağına ve harp etmiyeaeğine dair yine bir centilmen sözü verirsen seni serbest bırakırım.

Pythas — Kıral Dionysius. Ben hayatıma kavuşacağımı ümit etmiyordum. Sana sulh ve sükûn içinde yaşıyacağıma dair namus sözü veriyorum.

Dionysius — İkiniz de serbestsiniz, delikanlılar. Sizin gibi iki mert adam görmek çok hoşuma gitti. Biri arkadaşı için ölmeğe hazır!. Diğeri.. Ölüm muhakkak olduğunu bildiği halde dönmek cesaretini gösteriyor...

Pythias — Bu yüksek kalpliliğinden dolayı sana minnettarız. Kıral Dionysius!

Dionysius — Sizin gibi arkadaşlara malik olmak için bütün varlığımı vermeğe hazırım, delikanlılar, haydi güle güle!

Gönüllü KAHRAMAN

BU DÜNYANIN EN KIYMETLİ MÜCEVHERLERİNDEN BİRİ İDİ. ŞİMDİ HİNDİSTAN DA OLAN HEKTOR ONU HALAMIZA HEDİYE ETMİŞTİ. KABA VE SERT BİR ADAM OLAN ENİŞTEYİ SEVMİYORDUK..

ALLAHIM! FAKAT BU TAŞI BÖYLE PERVASIZCA MEYDANA ÇIKARMAKTAN KORKMUYORMUSUNUZ?

BEAU BURADA İKEN HİÇ BİR ŞEYDEN KORKMAM.

BİRDEN... ELEKTRİKLER SÖNDÜ.

HEEEY!

BİRAZ SONRA TEKRAR YANMIŞTI..

EYVAH! ZEFİR ORTADA YOK!

KOCAMAN MÜCEVHER KAYBOLMUŞTU. BU BİR SAKAMI

HALAM ZEKİ BİR KADINDI..

İÇİNİZDEN BİRİNİZ SAKA L YAPTINIZ. ŞİMDİ LÂMBALARI SÖNDÜRECEĞİM. ONU İADE EDİNİZ!

LAMBALAR SÖNÜNCE YAVAŞ YAVAŞ MÜCEVHER KUTUSUNA YAKLAŞTIM. HIRSIZI TUTACAKTIM.

DUR HIRSIZ!!

ELİMİ KUTUNUN ÜSTÜNE KOYDUM. VE KARANLIKTA BİR EL YAKALADIM.

?

ARKASI VAR

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

5.

SİZİ DİNLİYORUM, EFENDİM. PROFESÖR BREAK'IN SÖYLEMEĞİ UNUTTUĞU ŞEYLER NEDİR?

İŞTE, BUNLAR

YANINDAKİNLE KONUŞURKEN BİR ARA GÖZÜ, DİKİZ AYNASINA KAYAN JES, ŞÖFÖRÜN YÜZÜNÜ FARKETTİ.

HAY, ALLAH KAHRETSİN! BU BENİM ARABAM DEĞİL!

DEĞİL! FAKAT SAKİN OLMAYA ÇALIŞIN! GÜRÜLTÜ ÇIKARTMADAN SORDUKLARIMA CEVAP VERİN..

ADAMIN, CEBİNİN İÇİNDEN JES'İN SIRTINA DAYADIĞI CİSİM, ARTIK HİÇBİR ŞÜPHEYE MAHAL BIRAKMAMIŞTI...

HAYIR, KONUŞMAYACAĞIM!

OTOMOBİL, YILDIRIM HIZI İLE MEÇHUL İSTİKAMETE GİDİYORDU...

JES'İN PARLAK ZEKÂSI, BİR HAL ÇARESİ BULMAKTA GECİKMEDİ. VAZİYETİ PROFESÖRE BİLDİRMEK İCAP EDİYORDU. SAĞ ELİYLE KALEMİNİ BULDU VE YANINDAKİNE BELLİ ETMEDEN İKİ SATIR BİR ŞEY YAZDI.

HAVA ÇOK SICAK, CAMI AÇSAK MI ACABA?

AÇIN! FAKAT KİMSEYİ ÇAĞIRMAYA KALKIŞMAYIN!

OTOMOBİLİN YAVAŞLADIĞI BİR ÂNI KOLLAYARAK KAĞIDI DIŞARIYA BIRAKIVERDİ...

AZ ÖTEDE DURAN BİR ÇOCUĞUN, BUNU GÖRMESİNE İMKÂN YOKTU..

NE GÜZEL OTOMOBİL? BÜYÜYÜNCE AYNISINI BEN DE ALACAĞIM!

BİSİKLETİNİ SÜRÜKLEYE, SÜRÜKLEYE İLERLEYEN ÇOCUK, JES'İN ATTIĞI KAĞIDIN YANINDAN GEÇİYORDU..

BİR KAÇ SANİYE, ALIP ALMAMAK İÇİN TEREDDÜT ETTİ.

ANAAN! BİR KAĞIT İÇİN YOLUMDAN MI OLAYIM!

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Kız bu iki erkeği de yeni görmüş gibi ansızın durdu ve bir adım geri atarak onlara uzun uzun, hayretle baktı. Sonra çim tarhının kenarına kadar gelerek birdenbire omuzundaki şalı yere attı, ellerini kalçasına koydu ve gözlerinin önünde vücudunu çevirdikten sonra, Fransızca:

— Bakınız, dedi, ben güzel bir kızım.

Mehmet Rıza cevap verdi:

— Şüphesiz, dedi,, Matmazel Lili, siz güzel bir kızsınız, harikulâde güzel bir kız..

— Fakat bu dünya çok çirkin...

Mehmet Rıza tasdik etti:

— Çok çirkin!

— İnsanlar çok namussuz.

— Balıklar daha temiz kalpli.

— Köpekler daha yüksek.

— Daha yüksek!

Deli kız bir elini Mehmet Rızanın traşı uzamış yanağına koyarak sordu:

— Siz bir ayı mısınız?

Mehmet Rıza gülerek:

— Belki! dedi.

— Bir katıra da benziyorsunuz. Pis bir katır!

Deli kız yüzünü buruşturarak geri kaçmıştı. Bir ağaç kütüğünü kucakladı. Ahududu sokağındaki evin penceresinde olduğu gibi küfür ederek haykırıyordu, sonra birden bire Mehmet Rızaya doğru koştu:

— Ben, dedi, bir ayı öldürmek istiyorum.

— Çok iyi edersiniz. Beni öldürünüz

— Çünkü siz hepiniz ayısınız. Birbirinizi öldürüyorsunuz.

Deli kız ansızın müthiş bir çığlık kopardı. Bir hançer yemiş gibiydi. Yüzü bembeyaz oldu. O kadar fena haykırmıştı ki uşaklar koştular. Mehmet Rıza ile polis memuru da şaşırdı. Geri çekildiler.

Kız uşakları görünce bir kahkaha attı ve mahut şarkısına başladı:

O Hristo!
Nous - sommes en auto,
Paris - Marseille
A bien tot.

Uşaklar yakalamak için üstüne yürüyünce kız hemen kaçmış ve hayret verici bir çabuklukla ağacın birine tırmanmıştı. Yukardan dalları koparıyor ve aşağıdakilerin başına atıyordu.

Mehmet Rıza yürüdü ve bir gün evvel kendisine yalıyı gezdirmiş olan uşağa dedi ki:

— Ben bir daha yalıyı gezeceğim.

— Madama haber vereyim efendim.

— Haydi!

Bir kaç adım yürüdükten sonra Madam Ridvay'la karşı karşıya gelmişlerdi. Kız kardeşinin çığlığını duyan kadın, yüzü sararmış, dağınık saçlarla koşuyordu. Uşağına sordu:

— Ne var?

— Bir şey yok. Hiç bir şey. Gene ağaca çıktı, şarkı söylüyor.

Mehmet Rıza kadına doğru ilerleyerek yalıyı tekrar gezmek istediğini söyledi. Madam Ridvay Mehmet Rızanın yüzüne öfkeyle karışık büyük bir ıstırapla baktı:

— Rica ederim, dedi, artık bizi rahat bırakınız! Görüyorsunuz: Felâketler içindeyiz. Kızkardeşim öldürüldü, öteki çıldırdı, kocam hasta, en kıymetli mücevher koleksiyonumuz çalındı, rica ederim...

— Fakat madam, biz de sizin iyiliğiniz için çalışıyoruz.

— Teşekkür ederim, biliyorum, fakat artık istemiyorum.

— Evinizde taharriyat yapmamıza mümanaat mı ediyorsunuz? Bizim buna kanunen hakkımız vardır.

— Kocamla görüşünüz, ben karışmam. Fakat şimdi uyuyor. Doktor yanına girilmesine izin vermiyor. İsterseniz yanıncaya kadar bekleyiniz.

— Ne vakit uyanır?

— Hiç bir şey bilmiyorum.

Mehmet Rıza düşündü. Yalıyı zorla gezmeği muvafık bulmuyordu. Akşama doğru tekrar gelmeğe karar verdi. Fakat bu kadının hareketi ona hem şüphe veriyordu, hem de merhamet. Acaba yalıda gizlemek istediği bir şey mi var?

Kadını selâmladı ve geriye döndüler. Polisle beraber ağır ağır yürüyorlardı. Mehmet Rıza:

— Yalıyı gezmemizi niçin istemiyor? diye mırıldandı.

Sonra gene kendisi cevap verdi:

— Zavallı kadın şaşkına dönmüş... Yüzünde damla kan kalmamış... Bazan doktorlar hastaları hastalıktan fazla yordukları gibi biz polisler de başına bir zabıta vakası gelenleri hırsızlardan ziyade rahatsız ederiz. Kadının hakkı var, fakat biz ne ya-

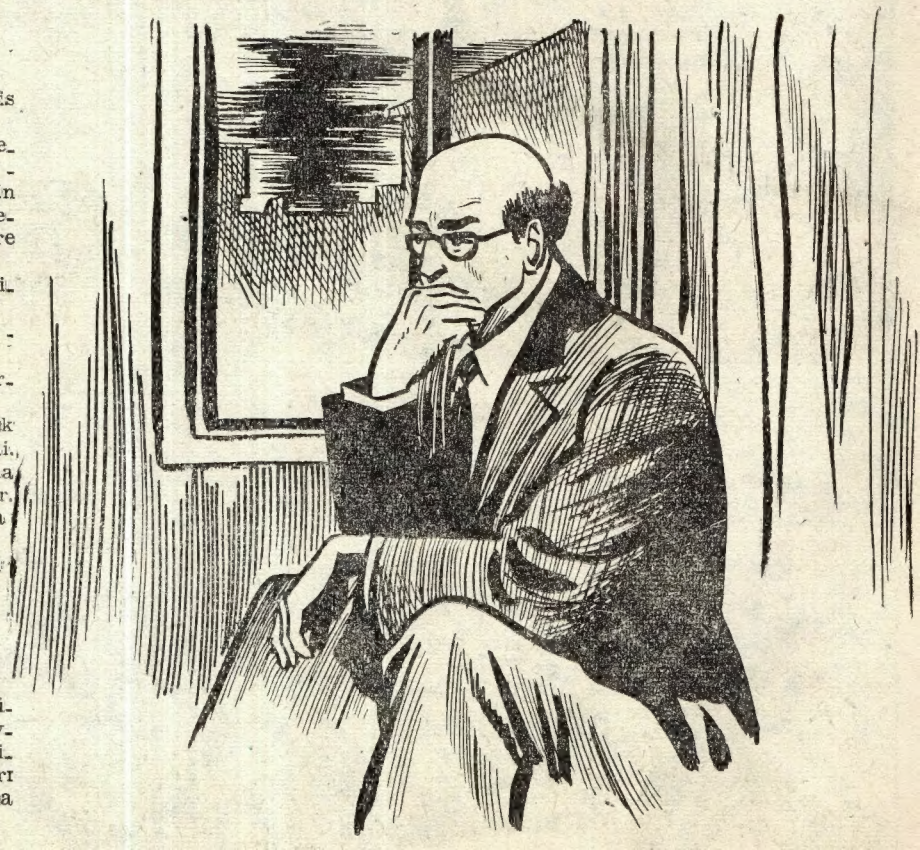

palım? Başka türlü muvaffakiyet mümkün değil ki.

Rumelihisarından ayrıldıktan sonra dosdoğru polis müdüriyetine gelen Mehmet Rıza ikinci şube müdürünün odasında kimseyi bulamamıştı. Bir koltuğa oturdu. Vücudunda büyük bir yorgunluk duyuyordu. Bir çok işler yapmış olmaktan değil, hiç bir şey yapamamaktan gelen derin bir yorgunluk, âdeta bir yılgınlık ki yaşlı polis hafiyesinin sinirlerini gevşetmiş, lâpâ haline getirmişti. Bir an için vaziyeti kavramak ve hadiseleri kuşbakışı görmek hassasını kaybetmiş gibiydi: Acaba şimdiye kadar bu Ridvay ailesinin üstüne düşmekte hatâ mı etmişti? Ne garip vaziyet! Bir aile ki bütün bu vakaların merkezini teşkil ettiğine şüphe yoktur: Öldürülen kız bunlardandır; çıldıran kız bunlardandır; Arsen Lüpen bunları soymuştur; böyle olduğu halde bütün hadiselerde bunların mes'uliyeti var gibidir. Acaba Arsen Lüpen şebekesinin faaliyet muhrakını başka yerlerde mi aramak lâzımdır? Madam Ridvay'in masum olduğuna hiç bir şüphe kalmamaktadır. Yaninin iddiası doğru gibi görünüyor: Artık, yalnız uşaklardan şüphe edilebilir. Fakat bunlar Arsen Lüpenin adamları mıdır? Ecnebi bir hırsız onların yardımını nasıl temin edebilmiştir? Sonra bu Belçikalı hikâyesi nedir? Tahkikatın bir safhasına göre Belçikalı, Ridvay'ların Anududu sokağındaki evinde bir gün oturmuş, hattâ polis müdürüne Kivelli'nin ölümünü o haber vermiştir; fakat kendisi orada oturduğunu inkâr ediyor. Mehmet Rızanın Tokatlıyan otelinden tahkik ettiğine göre Kalamış gecesi Aleçandre Roug isminde bir adamın otelde yattığı muhakkaktır. Eğer Belçikalı Arsen Lüpenin kendisi veya adamlarından biri olsaydı, hem Ridvay'ların soyulduğu, hem de Kalamış bahçesinin altüst olduğu geae Beyoğlunda ne işi vardı?

İkinci şube müdürü içeri girdi. Mehmet Rızayı düşünceli ve yorgun görünce sordu:

— Bir kahve içer misiniz üstat?

— Fena olmaz.

İkinci şube müdürü zile basarak emir verdikten sonra:

— Düşünceli görünüyorsunuz, dedi.

Mehmet Rıza itiraf etti:

— Yoruldum. Artık bu işte her şey, her eşya parçası, her hâdise, her adam bana bir muamma gibi görünüyor. Zihnim karıştı. Bu'üne kadar takip ettiğim yolun doğruluğundan şüphe etmeğe başladım. Acaba, diyorum, Amerikalının ailesini tarassut için sarfettiğimiz kuvvet nafile mi oluyor?

Şube müdürü canlandı:

— vet, dedi, beni de hep bu mesele oyalıyor. Gece geç vakitlere kadar düşünüyorum. Her hâdisenin bir köşesinden bu Ridvay ailesile bir alâkası var. Her vak'a oradan çıkıyor. Fakat hepsi malûm, çünkü hepsi mazur, değil mi? Öldürülen, çıldıran, soyulan hep onlar.. Nasıl şey bu? Birbirlerini öldürmüş, çıldırtmış, soymuş olabilirler mi?

(Arkası var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

Konstans Periye su yolundaki sedd açmak üzere iken balıkçı Matyö oltasını bir kenara bırakarak bağırdı:

Hey... Konstans.. Dur boğulmuş bir kadın var!..

Suların gürültüsü arasında. O kadar kuvvetli bağırmıştı ki Konstans onun sesini işitmiş akan suların üzerine eğilerek bakmış bir şey görememişti.

Fakat cesedin nehir mecrasına kadar sürüklenmiş, olabileceğini düşünerek küreklerle suların içini aramaya başladı. Sular durulunca Konstans yeniden sordu.

— E.. Boğulmuş kadın nerede?

— İkinci seddin altından geçtiğini gördüm.. Önümden geçti. Sonra kaybettim!.

Matyö bağırarak onu gördüğüne yemin ediyor. Konstans ise inanmıyormuş gibi omuzlarını kaldırıyordu.

— Bir kadın mı? diye sordu.

— Dur.. İşte etekliğini ve yüzünü gördüm. Haydi gidelim.

Hakikaten boğulmuş bir kadın, berrak bir suyun altında çok açık olarak görülmüştü. Matyö sordu:

— Tutayım mı?

— Hayır.. Sen biraz bekle.. Ben çengel getirmeğe gidiyorum!.

Bu esnada iki adam onlara doğru koşuyordu. Pazar gününün sessizliği içinde köye gitmeğe hazırlanırlarken Matyö'nün bağırması dikkat nazarlarını çekmişti!..

Konstans çengeli getirdiği vakit ceset yine görünmez olmuştu.

Bir saat kadar araştırdıktan sonra nihayet buldular. Bu hakikaten bir kadındı!..Çayırın üzerine yatırdıkları vakit dört kurtarıcı ona dikkatle bakıyor, önlerinde bir kadın görmekle hayretler içinde kalıyorlardı. İçlerinden hiçbiri bu kadını tanımıyordu.

— Acaba suya atılalı çok oldu mu dersiniz?

— Çok değil, bana biraz evvel gibi geliyor!..

Dört adam, bir müddet münakaşa ettiler. Nihayet cesedi orada bırakamıyacaklarını düşündüler. İçlerinden biri, cesedin yol, kenarında bulunan ambara götürülmesini teklif etti.

Ölü kadını küçük bir el arabasına koydular. Ve ambara gelince cesedi samanlar üzerine bıraktılar. Bu vaziyette, kadın daha genç görünüyor ve uyanacakmış gibi bir hal aldığını zannettirecek kadar sakin yatıyordu!..

Konstans Periye:

— Başını kaldırmak lâzım mı?, diye sordu.

Ve samandan bir yastık yaptıktan sonra ilâve etti:

— Başka bir sebep olamaz... Her halde namusunu temizlemek için kendini suya atmış olacak!.

Arkadaşları bu fikri kabul ediyorlar ve dördü de birbirine hiçbir düşmanlığı olmaksızın tatil günlerini ziyan ettiren bu gibi bedbahtlardan bahsediyorlardı. Konstans yoldan geçenleri durdurarak:

— Biraz buraya gelir misiniz? Sudan çıkardığımız bir kadın var. Tanıyor musunuz?..

Diye soruyor onlar ise cesede baktıktan sonra başlarını sallıyorlar:

— Bu kadın bizim köyden değil.. diyorlardı.

Boğulmuş kadının yakınında diz çökmüş bir ihtiyar mırıldandı:

— Ben onu bir yerde gördüm gibi geliyor. Fakat nerede? Bana öyle geliyor ki, onu dün bir sürü dilenci arasında gördüm galiba!..

İhtiyarın sözlerine inanmadılar. İçlerinde bulunan değirmenci:

— Dinleyiniz, dedi. İyi giyinmiş olduğunu görüyorsunuz. Şu halde çamaşırları markalı olarak. Bir kere çamaşırlarına bakalım!..

Korsasını çözdüler. Gömleğinin ucundan hafifçe çektiler. Ve işlenmiş iki harf gördüler. L. M. Değirmenci:

— L. M. Acaba kasabada ismi bu harflerle başlıyan kim var? diye sordu.

Kasabanın, köyün ahalisine sordular. Tanıyan çıkmadı. O sırada değirmenci, çocuğunu kucağına almış, evine giden karısını gördü.

— Adel buraya gel? diye seslendi.

Değirmencinin karısı:

— Boğulmuş kadın orada mı? A.. Gelemem, korkarım!.. diye cevap verdi.

— Sana buraya gel diyorum. Onu tanımaklığın için çağırıyorum. Haydi çabuk ol. Sen bu kadını tanıyor musun?

Değirmencinin karısı ölüye uzun uzun baktıktan sonra:

— Hayır, tanımıyorum, dedi. Bununla beraber tuhaf şey, yüzü bana yabancı gelmiyor!..

Biraz evvel söz söyliyen ihtiyar, yine atıldı:

— Size onu dün gördüğümü yine tekrarlarım!., dedi.

Değirmencinin karısı, cesedin etrafında dönerken birdenbire heyecanla:

— Aman Allahım!., diye haykırdı. Sonra cesede yaklaştı:

— Sen onu tanımıyor musun Leon, diye bağırdı. Kardeşin olduğunu görmüyor musun? Aman Allahım bu kadın kız kardeşindir!..

— Kız kardeşim mi?

— Evet!.. Gel şuraya.. Buradan iyice görürsün!..

Kadın kocasına ölü kadının profilini gösterdi. Değirmenci diz çöktü. Kaşlarını çattı:

— Doğru hakikaten kardeşim!.. dedi.

Sonra ilâve etti:

— Az kalsın onu tanıyamıyacaktım.

İhtiyar yolcu yine söze karıştı:

— Peki, ya harfler?..

— Ne demek istiyorsun? L. M. harfleri Lora Moren adının ilk harfleri!..

— Peki birdenbire niye tanıyamadın? Onu son defa ne vakit görmüştün?

— Dün akşam.., Üç sene oluyor ki birbirimizi örmemiştik. Dün akşam saat dokuzda kapımı çaldı. Benden para istedi. Benim şerefsizlere verilecek param olmadığını söyledim. Kocası sahtekâr biri ise kabahat benim değil ya!.. Kocasının öteye beriye borç bırakarak kaçtığını ve bu borçları namusunu kurtarmak için ödemek istediğini, bende nalacağ parayı iade edeceğini vermezsem kendini öldüreceğini söyledi. Ne bileyim ben! Para koparmak için böyle söylüyor zannetmiştim. Dediğini yapacağı kimin aklına gelirdi ki!.

MANDRAKE

MANDRAKE İLE ABDULLAH DEVİN İZİNİ KAYBETMEMEK İÇİN ACELE ACELE KOŞUYORLAR. BU ESNADA KLAGA AĞAÇLARI KOPARARAK, HER ŞEYİ DEVİREREK KAÇIYORDU..

KLAGA YAKALANACAK MI?

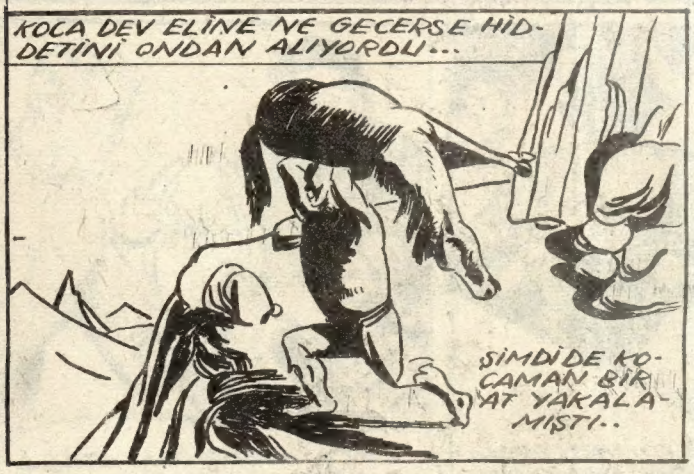

-ARKASI VAR-

BAYTEKİN

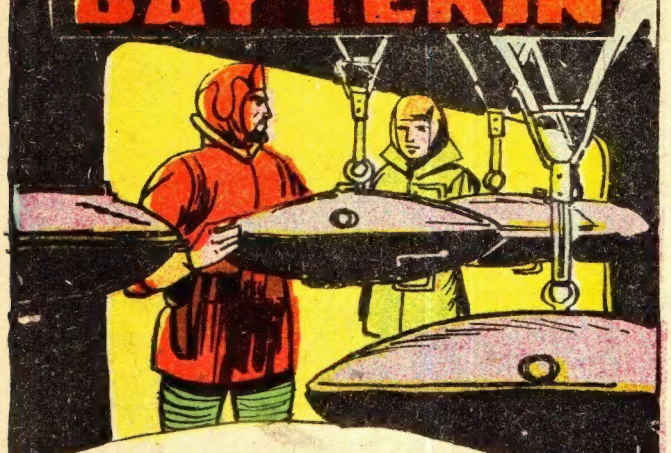

AZ SONRA : "FRAZİL ŞUALARINA KARŞI KULLANACAĞIMIZ BU SİLAHLARI BÜTÜN ROKETLERE YERLEŞTİRİN" "ARKTİKOYA HUCUM EDİYORUZ!"

ARKTİKODA : "ŞİMDİ NE YAPIYORUZ ? MONGO ROKETLERİNİN GÖRÜNMESİNİ Mİ BEKLEYECEĞİM ?" FRAZİL CEVAP VERİR : "YALNİZ BAYTEKİN BEKLEMEYECEK!.."

"BİLİYORSUNUZ Kİ BU DENİZALTIDA KAZA VUKUUNDA KULLANILACAK OLAN TOPLAR VARDIR. BAYTEKİNİ BU TOPLA YUKARI GÖNDERECEĞİZ!"

"İŞTE UNİFORMA BURADA. DENEMEK İSTERMİSİNİZ ?" "FAKAT DENİZ SEVİYESİNDEKİ BUZU NASIL KIRACAĞIM ?"

"KAZA TOPUNDAN ATEŞ EDECEĞİMİZ BİR IŞIK HUZMESİNİ TAKİBEDECEKSİN. BU IŞIK BUZ TABAKASINDA BİR DELİK AÇACAKTIR." "SUNU BİR TECRÜBE EDELİM"

FRAZİL TOPUN BAŞINA GEÇER "DİKKAT! HAZIROL!... ATEŞ!.." KAPTAN EYCE TOPU ATEŞLER..

BÖYLECE BAYTEKİN BUZ GİBİ SULAR İÇİNDE YOL ALIR.

IŞIK HUZMESİNİ TAKİBEN YUKARIYA İTİLMEKTEDİR...

-ARKASI VAR-